

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XVI

~Ο Λάζαρος ήταν ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι από λινάτσα γεμιστή με άχυρο· όμως το κεφάλι του ήταν αλλού— στο ένα οικείο αλλά απεριόριστο σώμα ονείρων. Και γνώριζε πολύ καλά ότι, αν ένα όνειρο μετατρέπεται σε εφιάλτη, θα μπορούσε εύκολα να κινηθεί αρκετά ώστε να δημιουργήσει ένα πιο ευχάριστο ονειρικό τοπίο. Ωστόσο, ίσως, σε μια ιδιόμορφη στροφή της αντίληψής του, ο Λάζαρος συνειδητοποίησε ότι ο μόνος εφιάλτης από τον οποίο έπρεπε να ξυπνήσει ήταν η πραγματικότητα του περιορισμού του πίσω από μια πρόχειρη πόρτα. Με αυτό, βυθίστηκε ακόμα πιο βαθιά στο όνειρό του. Άλλωστε, καθόταν μόνος, στην κορυφή ενός καταπράσινου λόφου, ακούγοντας τα ωδικά πουλιά και απολαμβάνοντας τη ζεστασιά ενός καλοκαιρινού ήλιου.

Λαμπερό πράσινο σε φόντο βαθύ μπλε—οι κυματιστοί λόφοι και ο απέραντος ουρανός συνέχιζαν προς κάθε κατεύθυνση. Κοιτάζοντας γύρω του, μόνο τότε εντόπισε το κάστρο, που βρισκόταν στον λόφο ακριβώς πίσω του. Το στενό και φαρδύ οικοδόμημα υψωνόταν στους ουραμούς, διασχίζοντας τον πράσινο και μπλε ορίζοντα με μια λαμπερή απόχρωση λευκού. Οι πολλές όψεις των κλιμακωτών και αναβαθμιδωτών τοίχων του φαινόταν εντελώς λείες, χωρίς παράθυρα ή πόρτες. Σηκώθηκε όρθιος και περπατούσε προς το μέρος του, κοιτάζοντας πίσω μόνο μία φορά, σαν τυχαία να έβλεπε το σώμα του, να κοιμάται ακόμα σε ένα κρεβάτι από άχυρο ενώ αποτολμούσε να απομακρυνθεί από αυτό.

Πλησιάζοντας τη στενή πλευρά του οικοδομήματος, ανακάλυψε μια μοναδική λευκή πόρτα, που διακρινόταν αμυδρά μόνο από μια σκιάδη ρωγμή που διέσχιζε την περίμετρο του πλαισίου της. Ο Λάζαρος άνοιξε την πόρτα για να αποκαλύψει έναν σκοτεινό διάδρομο που οδηγούσε μέσα. Σαν αυτούς του Benion της Μονής.

Σήραγγα, οι πέτρες του τοίχου της ήταν γκριζογάλανα σαν κατακόμβες και έλαμπαν από την υγρασία· και η ίδια γλυκιά μυρωδιά αποσύνθεσης αιωρούνταν στον υγρό αέρα. Η περιέργεια τον τράβηξε· και σύρθηκε έξω με οι κόρες των ματιών του, που πρήζονταν συνεχώς, ακολουθούσαν τις στροφές και τις στροφές του σκοτεινού διαδρόμου. Τα πόδια του ήταν σαν πάγος πάνω σε υγρές πλάκες από πέτρες. Καθώς έστριβε σε μια άλλη γωνία, πάγωσε και έστρεψε τα αυτιά του σε μακρινές και ηχώ κραυγές. Μπροστά του, ένα τμήμα φωτισμένου σημαίες τον φώναζαν με απαλή λάμψη.

Ήταν εντελώς ένα όνειρο για τον Λάζαρο—ακολούθησε το φως για να ανακαλύψει μια είσοδο. Κοίταξε γύρω από τη γωνία του και είδε ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο κόσμο. Μπήκε μέσα, χωρίς να τραβήξει την προσοχή με την άφιξή του, καθώς αξιολογούσε το περιβάλλον του— σαν να μην είχε καμία σημασία η παρουσία του για τα γεγονότα στο δωμάτιο. Απορρόφησε το περιβάλλον του: στρατιώτες με σπαθιά ευθυγραμμισμένοι με τους φωτισμένους με δάδες τοίχους· και μπροστά του, ένας άντρας με ρόμπα και κουκούλα στεκόταν πίσω από ένα τραπέζι που έμοιαζε με βωμό, κρατώντας ένα ψηλό μπαστούνι για περπάτημα δίπλα του. Ο Λάζαρος κατάλαβε αμέσως ότι ήταν ένα είδος ιερέα. Ο Λάζαρος έψαξε για ανεπαίσθητα χαρακτηριστικά που θα μπορούσαν να αποκαλύψουν τη μορφή του προσώπου του, αλλά βρήκε μόνο μια σκιώδη μαυρίλα κάτω από την κουκούλα του. Ωστόσο, η επιφάνεια του πέτρινου τραπεζιού ήταν ξεκάθαρα ορατό, με την καμένη και σκοτεινή του όψη, ίσως αποκαλύπτοντας την προηγούμενη παρουσία συχνών πυρκαγιών. Ήταν μαύρο — ακόμα πιο μαύρο από το κέικ των σκαλιστών με αιθάλη, που κάποτε κοσμούσαν τους τοίχους των κατακόμβων της Μονής. Κοίταξε πίσω από την Αγία Τράπεζα και προς έναν άντρα που εμφανίστηκε απότομα δίπλα στον ιερέα, φαινομενικά ως ένα μεγάλο, γυμνό και ατημέλητο άτομο, που κοίταζε επίμονα τον Λάζαρο.

«Φέρτε τον έξω!» φώναξε ο ιερέας προς την είσοδο.

Ο Έλτζο γύρισε και ανακάλυψε δύο στρατιώτες που προχωρούσαν βιαστικά, σέρνοντας στο δωμάτιο έναν αδυνατισμένο και γυμνό κρατούμενο. Ο Λάζαρος έκανε ένα βήμα πίσω και έγειρε το κεφάλι του, προσπαθώντας να καταλάβει ένα νόημα πίσω από την συνεχιζόμενη αγωνία του ιδρωμένου άντρα . Και ήταν άγριος με τους απαγωγείς του. Κλωτσούσε και φυσούσε, αφρίζοντας από τα χείλη του, γουρλώνοντας τα μάτια του και πετώντας τα χέρια του. με το κοκαλιάρικο και άτριχο κεφάλι τριγύρω. Οι δύο στρατιώτες σταμάτησαν τον άντρα στο κέντρο του δωματίου, τον ανάγκασαν να γονατίσει και του τράβηξαν τα χέρια διάπλατα, τεντώνοντάς τον στη θέση του.

«Πρέπει να διορθωθεί», αναφώνησε ο ιερέας χωρίς πρόσωπο, χτυπώντας το μπαστούνι του στο πέτρινο πάτωμα.

«Φτιαγμένο σωστά;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο ιερέας γύρισε και τον ενημέρωσε: «Πρέπει να τον φτιάξουν».

Ο Λάζαρος κοίταξε τον ατημέλητο άντρα δίπλα στον ιερέα, ο οποίος απλώς έγνεψε καταφατικά καθώς τον παρακολουθούσε ψυχρά. Ο Λάζαρος γύρισε και αναρωτήθηκε φωναχτά: «Φτιάχτηκε;» Ωστόσο, πριν προλάβει να βρει τα μάτια του άγριου άντρα , ένας εύσωμος στρατιώτης έριξε ένα σπαθί και έκοψε το κεφάλι του άντρα, κυλώντας το στο πάτωμα δίπλα στον Λάζαρο. Πήδηξε μακριά, ρίχνοντας τα μάτια του ανάμεσα στο μοναχικό κεφάλι και τον άτονο κορμό του, τον οποίο οι δύο στρατιώτες κρατούσαν ακόμα σφιχτά στη θέση του.

Αμέσως, δύο παχύσαρκοι νάνοι, ντυμένοι με δέρματα ζώων, μπήκαν στο δωμάτιο με τα πόδια. Ο ένας κρατούσε ένα κυρτό μαχαίρι κοπής και ο άλλος κρατούσε ένα σφυρί κτίστης και μια μακριά σιδερένια καρφίτσα. Ο νάνος με το μαχαίρι έτρεξε προς το πτώμα και έκοψε φέτες σάρκας από το κολόβωμα του λαιμού, ισιώνοντας την γωνιώδη τομή του σπαθιού. Ο άλλος μικρόσωμος άντρας μάζεψε το κεφάλι του νεκρού και το μετέφερε προς το πίσω μέρος του κορμού.

Τότε οι δύο νάνοι δούλεψαν σαν ένας άνθρωπος. Ο πρώτος άντρας έσκυψε και έβαλε τα χέρια του στα γόνατά του, επιτρέποντας στον δεύτερο άντρα να σκαρφαλώσει στην πλάτη του, με το κεφάλι και το σφυρί ακόμα στο χέρι. Ο πάνω νάνος έβαλε το κεφάλι προς τα πίσω στον κορμό, άνοιξε το στόμα του και έμπηξε τη σιδερένια καρφίτσα στη γλώσσα του, στερεώνοντάς το σταθερά στο σώμα του. Και μόλις εμφανίστηκαν, οι δύο νάνοι έφυγαν από το δωμάτιο.

Μουδιασμένος, ο Λάζαρος γύρισε την πλάτη του στην γκροτέσκα εικόνα και ρώτησε τον ιερέα.

"Γιατί;"

Στο οποίο ο ιερέας απάντησε κατηγορηματικά: «Ήταν διάβολος. Ήταν πληγωμένος, κι όμως τώρα έχει διορθωθεί».

«Φτιάχτηκε; Όχι, είναι χαλασμένος!» φώναξε ο Λάζαρος. «Είναι νεκρός!»

«Δεν τον βασανίζουν πια τα άγρια πάθη του», εξήγησε ο ιερέας. «Έχει βρει ειρήνη με τον εαυτό του. Τώρα έχει ηρεμήσει».

«Το κεφάλι του είναι ανάποδα! Πώς διορθώνεται;»

Για μια στιγμή, ο απρόσωπος ιερέας απλώς κοίταξε τον Λάζαρο. Έπειτα έγνεψε καταφατικά κάτω από την κουκούλα του πριν του απευθυνθεί: «Βλέπω ότι κι εσύ έχεις άγριο πάθος - επίσης συντετριμμένος». Έδειξε τον Λάζαρο και γύρισε προς τους στρατιώτες. «Φτιάξτε κι αυτόν».

Ένας μεγαλόσωμος στρατιώτης με ένα αιματοβαμμένο σπαθί πλησίασε προς το μέρος του όταν ο Λάζαρος υποχώρησε αργά, τραυλίζοντας. «Όχι· είμαι ήδη έτοιμος. Δηλαδή· δεν είμαι— »

Ο Λάζαρος γύρισε και έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιο, σκίζοντας τον μαύρο διάδρομο από όπου είχε έρθει, όταν ξαφνικά ανακάλυψε ότι οι κάποτε οικείες στροφές και στροφές του διαδρόμου είχαν πλέον αλλάξει. Και με κάθε στρογγυλεμένη γωνία, με κάθε διακλαδούμενο πέρασμα, περισσότερες αρτηρίες αποκλίνουν, σαν ο διάδρομος να εκρήγνυται σε ένα πλέγμα από σήραγγες που, όλες μαζί, σχημάτιζαν έναν εξωτερικά αναπόφευκτο μαύρο λαβύρινθο. Και κάθε νέο πέρασμα φαινόταν να περιλαμβάνει ακόμη περισσότερα σκαλοπάτια από το προηγούμενο, σαν κάθε κατεύθυνση τους να τον οδηγούσε μόνο ψηλότερα και βαθύτερα στο μεγάλο λευκό κάστρο. Και ακριβώς τη στιγμή που θυμόταν τα βιαστικά βήματα και τις φωνές των στρατιωτών, ενώ τον κυνηγούσαν μέσα στις κατακόμβες της Μο... Τώρα άκουγε τους παρόμοιους ήχους των φρουρών που τον καταδίωκαν. Στο μυαλό του, ωστόσο, ήξερε ότι απλώς ονειρευόταν, αφού το σώμα του βρισκόταν αλλού - κάπου μακριά του - σφραγισμένο πίσω από μια πρόχειρη πόρτα, σε μια νεκρική ησυχία, και αναπαύοταν ακίνητο όπως ίσως ένα πτώμα στην Κρύπτη του Μπάστον .

Παρ' όλα αυτά, ο Λάζαρος έτρεξε γρήγορα σε μια άλλη γωνία για να ανακαλύψει μια πρόχειρη, σιδερένια πόρτα, μέσα από την οποία γλίστρησε γρήγορα και σφραγίστηκε μέσα, ακόμα και ως ένα πλήθος από Στρατιώτες ξεχύθηκαν δίπλα του, τα βήματά τους λιγότευαν στο βάθος. Ο Λάζαρος σωριάστηκε στην πόρτα και αναστέναξε.

«Δεν πρέπει να είσαι εδώ μέσα», ψιθύρισε μια συριγμένη φωνή πίσω του.

Ο ξαφνιασμένος Λάζαρος γύρισε γρήγορα. Μπροστά του, στο μικρό, σφραγισμένο και ακατάστατο δωμάτιο, ένας άντρας ξάπλωσε σε ένα κρεβάτι με ένα σεντόνι τραβηγμένο από πάνω του, αποκαλύπτοντας μόνο το κεφάλι του. Και από κάτω στη λάμψη μιας κοντινής λάμπας λαδιού, ο Λάζαρος ανακάλυψε τα οικεία χαρακτηριστικά του προσώπου του άντρα.

«Πώς γίνεται να είσαι—εδώ μέσα —και εκεί πέρα στο ίδιο;» ρώτησε ο Λάζαρος, δείχνοντας προς την κατεύθυνση από την οποία προερχόταν.

«Ω, όχι, δεν ήμουν εγώ. Εμφανιζόμαστε πολύ ευνοϊκά», αποκάλυψε ο άντρας με μια άρρωστη και κούφια φωνή. «Είναι ο κακός μου αδερφός, που είδες να στέκεται δίπλα στον ιερέα.

Και θα σε σκοτώσει όταν σε βρει. Δεν είσαι ασφαλής εδώ μέσα. Θα έρχεται· πάντα έρχεται εδώ μέσα». Έπεσε σε κρίση βήχα, ρεύοντας καθώς βογκούσε, και τράβηξε το σεντόνι ακόμα πιο σφιχτά στον λαιμό του, σαν να πάγωσε ξαφνικά μέχρι το κόκκαλο.

«Τι σου συμβαίνει;» ρώτησε ο Λάζαρος, βγαίνοντας μπροστά.

«Είστε ευγενικός, νεαρέ κύριε. Είμαι καλύτερα τώρα—καλύτερα από ό,τι ήμουν. Ωστόσο, πρέπει να φύγετε, για να μην έρθει να σας πάρει όπως ήρθε και για μένα.»

Ο Λάζαρος γύρισε πίσω στην πόρτα με κάθε πρόθεση να φύγει όταν άκουσε τον δυνατό ήχο από βαριά βήματα, και ίσως τους ίδιους θορύβους από τους στρατιώτες που κάποτε είχε αποφύγει. Πλησίασε τον άντρα καθώς σάρωσε το δωμάτιο. «Υπάρχει άλλος τρόπος να φύγουμε από εδώ;»

«Πρέπει να κρυφτείς», απάντησε ο άντρας: «Έρχεται για εμάς!» Κύλησε προς την άλλη άκρη του κρεβατιού και κάθισε όρθιος, με την χλωμή πλάτη του γυρισμένη στον Λάζαρο καθώς εκείνος κοίταξε πάνω από τον ώμο του και τον μάλωσε. «Δεν έπρεπε να ήσουν εδώ, να με ξυπνάς από την ανάπαυλά μου! Κι όμως, να 'σαι!»

Φωνές απ' έξω· η πόρτα τράνταξε, σαν να χτυπούσαν οι γροθιές τους.

«Και τώρα πρέπει να σε κρύψω από αυτόν! Έλα!» αναφώνησε, σηκώθηκε στα πόδια του και γύρισε. Και όταν ο γυμνός άντρας αντιμετώπισε πλήρως τον Λάζαρο, ο Έλτζο ένιωσε σαν να έλιωσε το εσωτερικό του, γιατί ολόκληρος ο κορμός του άντρα ήταν εντελώς κούφιος και καθαρά αποκοιμισμένος. των οργάνων του—ο άδειος χώρος αποκάλυπτε μόνο μια ραβδωτή και ανοιχτή μήτρα από κόκκινο ιστό που άστραφτε στο φως του δωματίου. Ο κούφιος άντρας περιφερόταν ορμητικά γύρω από το κρεβάτι και έδειξε μέσα στην κοιλότητά του. «Βιάσου! Πρέπει να κρυφτείς!»

Ο Λάζαρος απομακρύνθηκε από κοντά του, παρόλο που η πόρτα συνέχιζε να χτυπάει δυνατά. «Εκεί μέσα;» Όχι· δείξε μου αλλού.

«Δεν υπάρχει αλλού! Τώρα, μπες μέσα και θα σε σώσω από αυτόν!»

Ήταν σαν οι σανίδες της πόρτας να έτρεμαν από τον βρυχηθμό του χτυπήματος ενός ολόκληρου στρατού. και

Ο Λάζαρος παραδέχτηκε, βυθίζοντας τον εαυτό του στη ζεστή και υγρή κοιλότητα του άντρα.

Μόλις μπήκε μέσα, ο Λάζαρος θα μπορούσε να μοιάζει με μαρσιποφόρο μέσα στο σάκο της μητέρας του, με αυτόν να κοιτάζει έξω από το καβούκι του ανθρώπου. Τώρα με τον Λάζαρο, ο εξωτερικά έγκυος άντρας γύρισε και έκανε ένα βήμα προς τον πίσω τοίχο του δωματίου και πλησίασε ένα μόνο ανοιχτό παράθυρο που πρόσφερε θέα στον νυχτερινό ουρανό.

«Αλλά δεν είδα κανένα παράθυρο στον τοίχο», σχολίασε ο Λάζαρος. «Και το φως της ημέρας δεν υπάρχει πια; Πώς γίνεται;»

«Σταμάτα να μιλήσεις», τον μάλωσε ψιθυριστά ο άντρας, «για να μην μας ανακαλύψει! Θα κρυφτούμε έξω από το παράθυρο και ίσως μαζέψει το δωμάτιο για να το αδειάσει». Και καθώς ο άντρας κάθισε πάνω από το περβάζι του παραθύρου, ο Λάζαρος είδε για πρώτη φορά το έδαφος, το οποίο του φαινόταν τόσο μακριά όσο το συνολικό ύψος των πολλών σκαλοπατιών. ότι είχε ανέβει προηγουμένως πριν βρει το άδειο δωμάτιο του άντρα. «Θα κρεμαστούμε μακριά από τα μάτια μας. Δεν θα βρει κανέναν μέσα και θα συνεχίσει την αναζήτησή του αλλού», πρόσθεσε ο άντρας, πέφτοντας για να κρεμαστεί στον εξωτερικό τοίχο του κάστρου, με μόνο τα δάχτυλά του να τα συγκρατεί από το να πέσουν.

«Αλλού;» ρώτησε ο Λάζαρος, μετακινούμενος μόνο και μόνο για να νιώσει τα φτερά του σφηνωμένα μέσα στα πλευρά του άντρα .

«Μείνε ακίνητος! Σισςς!» σφύριξε ο άντρας, όταν ο ήχος μιας πόρτας που έσπασε υπαινίχθηκε την επιτυχημένη είσοδο του κακού αδελφού .

Ο Λάζαρος κράτησε την ανάσα του, ακούγοντας τα γαβγίσματα του κακού διδύμου του καλού ανθρώπου, να λέει: «Συλλάβετέ τον· όχι σπαθιά! Θέλω αυτό το πληγωμένο αγόρι—άθικτο!» —που, για αυτόν, ήταν το η ίδια η φωνή του άντρα που ονομαζόταν Λοχαγός Μπορν.

Ακούγοντας το χάος έξω από το παράθυρο, ο Λάζαρος ίσως να φάνηκε σαν στρατιώτες να είχαν λεηλατήσει κάθε γωνιά του δωματίου. Έπειτα ακολούθησε νέα σιωπή, υποδηλώνοντας ότι ίσως η ομάδα έρευνας είχε προχωρήσει.

Ξαφνικά, η απειλητική φωνή του Λοχαγού Μπορν, φώναξε από ψηλά: «Ορίστε, λοιπόν , με τον Ιωνά στην κοιλιά σου».

«Δεν πρέπει! Σε ικετεύω, αδερφέ! Βοήθησέ με να μπω στο παράθυρο! Δεν μπορώ να κρατήσω και τα δύο μας!"

«Ήρθε η ώρα, αδερφέ. Δεν έχεις δίκιο — κάτι δεν πάει καλά με εσένα.»

«Βοηθήστε με! Έχω πέσει—»

Ο Λάζαρος πέταξε το χέρι του από τον κουφό άντρα, προσπαθώντας να πιαστεί από το περβάζι, ακόμα και τη στιγμή που αυτό έπεφτε από πάνω του. Κάτω, έπεσε προς τη γη, ακόμα σφηνωμένος μέσα σε ένα κλουβί από πλευρά.

ΚΡΑΞ! Χτύπησε το έδαφος με δύναμη, ακόμα και για να του κλέψει τον άνεμο. Ωστόσο, σύρθηκε έξω από το σπασμένο καβούκι του άντρα, προσπαθώντας να τον ξυπνήσει. «Πρέπει να

Φύγε! Σπεύσε!» Κι όμως, ο καλός άνθρωπος ήταν νεκρός. Ο Λάζαρος σταμάτησε για να σκεφτεί το τρομερό τα γεγονότα σαν να ήταν τα αίτια ενός κακού ονείρου — και ότι ίσως μπορούσε να ξεφύγει από τη στιγμή ξυπνώντας τον εαυτό του, με κάποιο τρόπο.

«ΓΚΡΡΡ!» Ο Λάζαρος γύρισε και εντόπισε ένα μεγάλο κόκκινο σκυλί δίπλα του, που κυνηγούσε την ουρά του. Σηκώθηκε αργά και το ατημέλητο θηρίο σταμάτησε ξαφνικά και γύρισε, σαν να τον πρόσεξε ξαφνικά. Έπειτα σύρθηκε μπροστά και σταμάτησε. Κάτω από το φως των αστεριών, ο Λάζαρος είδε τα άρρωστα χαρακτηριστικά του - τα μάτια του δακρύσανε, το στόμα του άφρισε, τα πόδια του τρέμουν και το κατακόκκινο τρίχωμά του φαινόταν λιπαρό και μπερδεμένο. Ήταν σαν τον τετράποδο Θάνατο, που αρνήθηκε να αποδεχτεί τον εαυτό του. Το θηρίο παρακάλεσε τον Λάζαρο, από την τρέλα του, δείχνοντας σπασμένα και σάπια δόντια, «Κύριε, πρέπει να σε φιλήσω στον λαιμό σου. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ βοήθησε να είσαι καλά.

«Εγώ—συγχωρέστε με· εγώ—δεν μπορώ», μουρμούρισε ο Λάζαρος, κάνοντας πίσω καθώς υποχωρούσε μακριά από το σκυλί που φαινόταν ετοιμοθάνατο. Έψαξε πού βρισκόταν για να βρει τον εαυτό του σε έναν μοναχικό λόφο, χωρίς ίχνος λευκού κάστρου. Και δεν υπήρχαν δέντρα· τίποτα δεν φαινόταν εμφανές, εκτός από ένα τοπίο από φαινομενικά ατελείωτους κυματιστούς λόφους που εκτείνονταν κάτω από έναν απέραντο μαύρο ουρανό—και το άρρωστο θηρίο μπροστά του.

«Αλλά πρέπει», επέμεινε το ζώο απότομα. Προχώρησε κουτσαίνοντας, μειώνοντας την απόσταση μεταξύ τους, ενώ παράλληλα έδειχνε περισσότερα από τα σάπια δόντια του. «Μόνο ένα φιλή χρειάζομαι. Πρέπει να με εμπιστευτείς· θα είμαι ευγενικός.

Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, δεν μπορώ. Κάτι συμβαίνει με εσένα—και αυτό που μου ζητάς.»

«Τίποτα δεν τρέχει. Ένα φιλή και θα γιατρευτώ.»

«Και τι θα απογίνω εγώ μετά;» ρώτησε ο Λάζαρος, κάνοντας γρήγορα ένα βήμα πίσω.

Το θηρίο έτρεξε πίσω του, σκεπτόμενο φωναχτά: «Σας παρακαλώ, δάνεισέ μου το πλάι του λαιμού σου για ένα απλό φιλή, καλέ μου κύριε».

Ο Λάζαρος γύρισε και έφυγε τρέχοντας. Πήδηξε στον αέρα και άνοιξε τα φτερά του, στοχεύοντας τον βραδινό ουρανό.

Το σκυλί του θανάτου τον ακολούθησε. Δεν άνοιξε το δρόμο του, αλλά συνέχισε να τρέχει από κοντά πίσω του, επαναλαμβάνοντας τα λόγια που είχε στο μυαλό του: «Ο λαιμός σας, κύριε;»

Ο Λάζαρος χτυπούσε τα φτερά του και δεν ανέβηκε καθόλου. Ξανά και ξανά, πηδούσε μπροστά, χτυπημένος τα φτερά του και επέστρεψε στα πόδια του, εμφανιζόμενος σαν πουλί με κομμένα φτερά, που επιχειρούσε να πετάξει. Στον Λάζαρο, φάνηκε σαν ο αέρας να είχε χάσει την έντασή του, καθιστώντας τα φτερά του ανίκανα για οποιαδήποτε σημαντική άνοδο. Και κρύφτηκε πίσω του για να δει τον σκύλο τον ακολουθούσε ακόμα. Ωστόσο, το θηρίο τώρα περπατούσε όρθιο στα οπίσθιά του — περπατώντας όρθιο.

«Ο λαιμός σας, κύριε;»

Ο Λάζαρος τράβηξε τα φτερά του και άρχισε να τρέχει. Διασχίζοντας τους λόφους, έφυγε τρέχοντας από το αλλόκοτο θηρίο, αλλά δεν κέρδισε έδαφος - ήταν σαν ο αέρας να είχε μετατραπεί σε ζελέ ή σαν να διέσχισε το νερό. Δεν βρήκε κανένα δυσδιάκριτο μέρος να κρυφτεί ή ένα ευθύ μονοπάτι να ακολουθήσει, αφού η γη απλωνόταν ατελείωτα, ανώμαλη και προς κάθε κατεύθυνση. Και γι' αυτόν,
Η πιο ενοχλητική ιδέα από όλες ήταν ότι δεν ονειρευόταν — ότι δεν μπορούσε απλώς να ξυπνήσει από τη στιγμή, η οποία φαινόταν από κάθε άποψη σαν ένας αδιάκοπος εφιάλτης.

Γύρισε ξανά και διαπίστωσε ότι ο όρθιος σκύλος είχε γίνει τώρα ο κουκουλοφόρος ιερέας που είχε ανακαλέσει από το λευκό κάστρο.

«Ο λαιμός σας, κύριε;» φώναξε ο ιερέας, κυνηγώντας τον με το ψηλό μπαστούνι του. «Επιδιόρθωσε μου!"

«Όχι!» έφτυσε ο Λάζαρος. «Άφησέ με ήσυχο!»

«Όχι!» επανέλαβε ο άντρας με τη ρόμπα. «Φτιάξτε με!»

Ακόμα σε βηματισμό, ο Λάζαρος είδε τον άντρα να βγάζει την κουκούλα του για να αποκαλύψει το γνώριμο πρόσωπο, το οποίο ανήκε επίσης στους δίδυμους αδελφούς—τώρα ήταν τρεις.

Έσπρωξε τον εαυτό του μπροστά, γέροντας στον άνεμο, που ήταν σαν νερό, μέχρι που τα χέρια του σχεδόν έφτασαν στο έδαφος. Έπειτα άρπαξε το γρασίδι και τράβηξε τον εαυτό του προς τα εμπρός ενώ έτρεχε, χρησιμοποιώντας τα χέρια του ως δύο ακόμα πόδια. Με κάθε νέο χτύπημα των ποδιών του, γρατζουνούσε το έδαφος με τα δάχτυλά του, σέρνοντας τη γη όλο και πιο γρήγορα από κάτω του. Και πάλι, αυτός Κοίταξε πίσω του και ανακάλυψε την αυξανόμενη απόσταση ανάμεσα σε αυτόν και τον ιερέα. Έπειτα όρμησε μπροστά, στηριζόμενος γερά στα τέσσερα, για να καλπάσει πάνω από τους λόφους και να χαράξει μια πορεία προς τα εμπρός, παρόλο που είδε μια απότομη αλλαγή στα χαρακτηριστικά του προσώπου του - ένα μακρύ ρύγχος προεξείχε στο οπτικό του πεδίο. Και σαν άγριο σκυλί, πετούσε στον άνεμο.

ΚΡΟΜ-ΚΡΟΜ! Ο Λάζαρος πετάχτηκε από το κρεβάτι του καθώς πυρσοί και ένοπλοι στρατιώτες γέμισαν το δωμάτιο και τον περικύκλωσαν. Και σε ένα φαινομενικά αόριστο και σαρωτικό γεγονός, ο Λάζαρος βρέθηκε δεμένος και μεταφερόμενος γρήγορα έξω από το δωμάτιο. Οι άντρες τον τράβηξαν μέσα από έναν διάδρομο, ο οποίος οδηγούσε πιο μακριά από την πόρτα του λάκκου και προς την καρδιά του κάστρου.

Σειρές από ετοιμοθάνατους στρατιώτες παρατάσσονταν στο μονοπάτι του μέσα από τον αδιάσπαστο διάδρομο, ανέβηκαν μια ελικοειδή σκάλα και μπήκαν σε έναν φαρδύτερο διάδρομο του δεύτερου επιπέδου. Οι συνοδοί του οδήγησαν τον Λάζαρο μέσα από μια τοξωτή είσοδο. Κατά τη μεταφορά, η συνδυασμένη μυρωδιά σανού, ιδρώτα, ούρων και αίματος γινόταν πιο έντονη και ο Λάζαρος ζάρωσε τη μύτη του σαν Έλτζο.

Τελικά, είδε τα τείχη να υποχωρούν και να αποκαλύπτεται ένας τεράστιος περίβολος—μια μεγάλη αίθουσα με πανύψηλους τοίχους και θολωτή οροφή. Οι άντρες τον οδήγησαν στο κέντρο της αίθουσας και

του διέταξε να παραμείνει εκεί, καθώς ενώθηκαν με τους συναδέλφους τους στρατιώτες, οι οποίοι στέκονταν δίπλα στα περιμετρικά τείχη. Και η είσοδος του Λάζαρου πυροδότησε μια σειρά από ψιθύρους και λαχανιάσματα που διαδόθηκαν σε όλη την αίθουσα, με τους πολλούς θορύβους να αναμειγνύονται σε έναν ενιαίο ήχο που θα μπορούσε να είχε έμοιαζε με το αδιάκοπο σφύριγμα ενός τερατώδους φιδιού. Ο Λάζαρος εξέτασε τη μεγάλη αίθουσα και τις συγκεντρωμένες μάζες του.

Στα αριστερά του, απελπισμένες γυναίκες και τρομοκρατημένα παιδιά ήταν μαζεμένα μπροστά σε μια σειρά από καμάρες. Ανάμεσα τους, εντόπισε το γνώριμο πρόσωπο του υπηρέτη, που ήρθε να τον εξυπηρετήσει, αλλά τον οποίο έστειλε μακριά με κρέας. Ωστόσο, δεν είδε την πλύστρα ούτε τις τρεις υπηρέτριές της. Και πέρα από τους υπηρέτες και τα παιδιά, παρατήρησε μια σειρά από στρατιώτες, που έστρεφαν τα κεφάλια τους για να τον δουν καλύτερα.

Μπροστά του, μια υπερυψωμένη πλατφόρμα σαν σκηνή εκτεινόταν από τον τοίχο, πάνω στην οποία στέκονταν και κάθονταν, σε χορωδιακή διάταξη, αρκετές σειρές ανδρών. Κάποιοι ήταν ιππότες, ντυμένοι με πλήρη ενδυμασία, και άλλοι φορούσαν άμφια αξιωματούχων. Ωστόσο, οι περισσότεροι ήταν ντυμένοι με σεμνή ενδυμασία. Ακριβώς μπροστά τους, ένα μακρύ τραπέζι με πολλά πόδια βρισκόταν επίσης στην κορυφή της πλατφόρμας. Ένα κουρελιασμένο και στριμωγμένο τραπεζομάντιλο κάλυπτε το ένα τρίτο της κορυφής του, με την περίσσεια του να χύνεται στις πλάκες. Καφέ κηλίδες και λεκέδες λέκιζαν το ύφασμα, προσφέροντας σημάδια αίματος από σπαθιά που κρέμονταν. Το εκτεθειμένο μέρος της επιφάνειας του τραπεζιού ήταν γεμάτο με κράνη, λεπίδες και άλλα διάφορα.

Στη δεξιά κεφαλή του τραπεζιού, ένας άντρας καθόταν σε μια περίτεχνα σκαλισμένη και μερικώς σπασμένη καρέκλα, με τα πόδια του σταυρωμένα, τα πόδια σηκωμένα και τις ματωμένες μπότες του ακουμπισμένες στο τραπέζι. Για τον Λάζαρο, η επιβλητική του παρουσία και το διάχυτο βλέμμα του υποδήλωναν την ταυτότητα του απόλυτου εξουσία— ήταν ο μόνος άντρας που καθόταν στο τραπέζι. Ο άντρας είχε αξιοσημείωτο ανάστημα, με μάτια σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους, φαρδιά μάγουλα και πυκνή γενειάδα. Οι πυκνές τούφες των μαλλιών του έπεφταν ίσια πάνω στο κεφάλι του, σαν να ήταν πιεσμένες από τα ιδρωμένα περιβλήματα ενός κράνους. Φορούσε έναν επίδεσμο στο δεξί χέρι και το δυνατό του χέρι κρατούσε μια περγαμηνή. Συνολικά, η στάση και η συμπεριφορά του ήταν αυτή ενός ταραγμένου ανθρώπου, με τις σκέψεις του να διαταράσσονται από ξαφνικές περισπασμούς.

Στα δεξιά του, σειρές από έτοιμους τοξότες παρατάσσονταν μπροστά από ογκώδεις, ισαπέχοντες ξύλινες κολώνες που πλαισίωναν έναν ψηλό τοίχο. Μια μεγάλη είσοδος βρισκόταν στο κέντρο του τοίχου. Το περίβλημά της και οι σιδερένιες διπλές πόρτες της ήταν σπασμένες και κυρτές. Οι πόρτες ήταν ανομοιόμορφα κλειστές, προσφέροντας στον Λάζαρο μια ματιά στον νυχτερινό ουρανό. Και εντόπισε την πιο ψηλή, η καμπύλη μιας ημισελήνου που τον κοίταζε πάνω από την κορυφή ενός προμαχώνα. «Ποτέ ο ουρανός δεν είχε φανεί τόσο κοντά, κι όμως τόσο μακρινός», σκέφτηκε.

Κοίταξε πίσω του και προς την είσοδο του διαδρόμου από όπου ήρθε, για να το δει

εξίσου γεμάτο με στρατιώτες. Ωστόσο, ο παρακείμενος πίσω τοίχος παρέμενε αφύλακτος, με απλές στρώσεις από λινάτσα γεμισμένες με άχυρο στοιβαγμένες στη βάση του. Στην πρόσοψη του τοίχου, υπήρχαν κρεμόταν μια σύνθεση από παλαιωμένες ταπισερί, κεντημένες με πολύχρωμα διακριτικά και οικόσημα. Ωστόσο, οι ταπισερί ήταν σε τόσο συμμετρική παρουσίαση που αποκάλυπτε ένα κενό σημείο ανάμεσά τους - μια περιοχή που φαινόταν να ζητάει κάλυψη, καθώς ήταν μια περιοχή με ανοιχτόχρωμες πέτρες τοίχου.

«Λάζαρος Γκόγκου· εσύ λες ότι είσαι;»

Ο Λάζαρος γύρισε και βρήκε τον άντρα να στέκεται όρθιος, με την περγαμινή ακόμα στο χέρι του.

«Είμαι ο Λόρδος Χιούγκον, που βασιλεύει σε αυτές τις χώρες.»

«Κύριε μου.» Ο Λάζαρος τον αναγνώρισε με μια βαθιά υπόκλιση. Σηκώθηκε για να δει τον Χιούγκον.

εξετάζοντας την περγαμινή με διαπεραστικά μάτια.

Καθώς διάβαζε, ο Λάζαρος τον είδε να γέρνει το κεφάλι του· να σφίγγει τα χείλη του και να σηκώνει το μέτωπό του· να σηκώνει το κεφάλι του και να τον κοιτάζει επίμονα.

Στο οποίο ο Λάζαρος έγενεψε καταφατικά και απάντησε απότομα, «Κύριε μου.»

«Έτσι λες», σάλπισε ο Χιούγκον. Γύρισε πίσω του και κάλεσε, από τη χορωδιακή διάταξη, έναν αξιωματούχο με ρόμπα. Καθώς ο άντρας κάθισε στο τραπέζι, ο Χιούγκον έδειξε την περγαμινή του προς τον Λάζαρο, προσθέτοντας: «Και έτσι θα δω».

Ο Λάζαρος παρακολούθησε τον μεσήλικα και καλοχτενισμένο άντρα να τοποθετεί μια στοίβα από καινούργιες περγαμινές πάνω στο τραπέζι. Ο ντυμένος άντρας τοποθέτησε αρκετά μελανοδοχεία με έτοιμα πένες δίπλα στη στοίβα πριν ασχοληθεί με την περίπλοκη συναρμολόγηση ενός τρίποδου που έμοιαζε με ορειχάλκο. Ο Λάζαρος αναστέναξε και έριξε μια κλεφτή ματιά στις φθαρμένες πόρτες του διαδρόμου και στο εκτεθειμένο φεγγάρι.

«Κάνε ένα βήμα μπροστά, αργά», διέταξε ο Χιούγκον.

Ο Λάζαρος πλησίασε όταν ο Χιούγκον τον σταμάτησε με το χέρι του, λέγοντάς του: «Κράτα τον εαυτό σου εκεί».

Ο Λάζαρος συμμορφώθηκε και έστρεψε την προσοχή του στην σχολαστική προετοιμασία της μεταλλικής συσκευής από τον άντρα. Η ασυνήθιστη συσκευή είχε ύψος λίγο πάνω από ένα πόδι, στηριζόμενη σε τρία ξεδιπλωμένα πόδια, και στήριζε, κάθετα μέσα στο πλαίσió της, ένα σταθερό και κοίλο ορειχάλκινο πιάτο, με διάμετρο ελαφρώς μικρότερη από ένα πόδι. Ο Λάζαρος εντόπισε την αστραφτερή εσωτερική επιφάνεια του πιάτου που έλαμπε σαν ένας λεπτός ορειχάλκινος καθρέφτης, με όλη την επιφάνειά του να λαμπυρίζει, εκτός από μια λεπτή, άθραυστη και ακατέργαστη περιμετρική ταινία, η οποία φαινόταν να περιέχει λεπτομερείς χαρακτικές. Ο άντρας στερέωσε τον δίσκο σε βραχίονες και, καθώς ρύθμιζε την οριζόντια και κάθετη κλίση του αντικειμένου με μια σειρά από τοποθετημένους μοχλούς, ο Λάζαρος μελέτησε την ακατέργαστη πίσω πλευρά του. Η επιφάνεια περιείχε μια μεγάλη περίτεχνη χάραξη - αυτή ενός φτερωτού φιδιού, τυλιγμένου πάνω στον εαυτό του, που έτρωγε την ίδια του την ουρά.

Ωστόσο, η πολυπλοκότητα και ο εξαιρετικός σχεδιασμός της συσκευής δεν τελείωναν με το πιάτο. Τα δύο πόδια του τρίποδα, τα οποία βρίσκονταν πιο κοντά στον άνδρα, στήριζαν ένα κρεμαστό και προεξέχον ράφι, πάνω στο οποίο βρισκόταν ένα μικρό, ανακλαστικό περίβλημα με συρόμενο κλείστρο. Ο άντρας έβαλε ένα αναμμένο κεριά μέσα. Ρύθμισε το κλείστρο, ενώ παράλληλα εστίαζε στον ορειχάλκινο καθρέφτη, μέχρι που ο Λάζαρος είδε το πρόσωπο του άντρα να λάμπει από την αντανάκλαση της φλόγας. Τότε ο άντρας γύρισε προς τον Χιούγκον και έγνεψε καταφατικά με μια δοκίδα στο μάτι του· ωστόσο, έκανε μια χειρονομία με υψωμένο δάχτυλο, σαν να υπονοούσε ότι χρειαζόταν λίγο ακόμα για προετοιμασία.

Τα μάτια του Λάζαρου στράφηκαν επίσης προς τον Χιούγκον· ωστόσο, στο σαρωτικό τους μονοπάτι, αναγνώρισε ένα οικείο πρόσωπο στη χορωδιακή διάταξη των ατόμων πίσω από το τραπέζι — και μαζί της, ένα απροσδόκητα ψυχρό και μακρινό βλέμμα που δεν ήταν άλλος από τον ίδιο τον Λόρδο Ντ'Αλσικούρ. Ο Λάζαρος τον κοίταξε επίμονα, ίσως με την ελπίδα ότι θα μπορούσε να δει μια λάμψη πρόθυμης βοήθειας. Ωστόσο, ο Ντ'Αλσικούρ απλώς τον κοίταξε πίσω από τον ώμο ενός άλλου καθισμένου άντρα, κοιτάζοντάς τον μόνο με ένα άδειο βλέμμα.

Ο Χιούγκον προκάλεσε τον Λάζαρο, κουνώντας την περγαμηνή. «Στο χέρι μου, έχω ένα αρχείο με τα λόγια σου. Ομολογείς ότι είσαι, Λάζαρος Γκόγκου, και ένας Χριστιανός ιπτάμενος άνθρωπος».

Ο Χιούγκον σκλήρυνε το μέτωπό του και έγνεψε καταφατικά. «Θα δούμε».

«Λόρδε Ντ'Αλσικούρ», φώναξε ο Λάζαρος προς τον έκπτωτο Λόρδο. «Αν σας ευχαριστεί, Κύριε, σας παρακαλώ για τη βοήθειά σας». Ωστόσο, ο Ντ'Αλσικούρ δεν έδειξε ποτέ το πρόσωπό του.

«Σώπασε τη γλώσσα σου!» ούρλιαξε ο Χιούγκον, πετώντας την περγαμηνή στο τραπέζι και πηδώντας από την υπερυψωμένη πλατφόρμα. Όρμησε στον Λάζαρο, τραβώντας ένα στιλέτο.

Ο Λάζαρος κράτησε την ανάσα του καθώς ο Χιούγκον έβαλε τη λεπίδα στο λαιμό του.

Τα λόγια του Χιούγκον αντηχούσαν σε όλη την αίθουσα: «Είμαι ο μόνος Άρχοντας αυτών των χωρών!»

Άλλη μια προφορά του ονόματός του και θα βρεις το κεφάλι σου στα πόδια μου! Με μαζεύεις;

Ο Λάζαρος κατάπιε και έγνεψε καταφατικά. «Συγχώρεσέ με, Κύριε».

«Μόνο αυτή τη φορά», απάντησε αυστηρά ο Χιούγκον. «Δεν θα συγχωρήσω μια τέτοια προσβολή παρά μόνο μία φορά.»

«Είσαι ελεήμων, Κύριε», δήλωσε ο Λάζαρος, χαμηλώνοντας το βλέμμα του στη λεπίδα στο χέρι του Χιούγκον.

Ο Χιούγκον τράβηξε το μαχαίρι, γκρινιάζοντας: «Πράγματι, είμαι· αλλά όχι με εκείνους που μπορεί να συνωμοτήσουν να με δολοφονήσουν στον ύπνο μου». Έσφιξε το μπράτσο του Λάζαρου και τον οδήγησε στον άντρα με τη ρόμπα και την παράξενη χάλκινη συσκευή του, ρωτώντας τον άντρα: «Είναι έτοιμο το πιάτο σου;» «Μια στιγμή ακόμα», πρότεινε ο άντρας πριν διορθώσει τον Χιούγκον με βαριά ιταλική προφορά, «Φεγγαρό παράθυρο, Θεέ μου— δεν είναι πιάτο».

«Βιάσου», γάβγισε ο Χιούγκον στον άντρα καθώς κοίταζε τον Λάζαρο. «Πρέπει να ξέρω».

Κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια του Λάζαρου και αναρωτήθηκε φωναχτά: «Πραγματικά γαλάζιο, σαν την πιο βαθιά θάλασσα». Χτύπησε τη λεπίδα του στο μάγουλο του Λάζαρου. «Άνοιξε».

Ο Λάζαρος άνοιξε το στόμα του.

«Και τι μεγάλα δόντια έχεις —σαν των λύκων». Χτύπησε τη λεπίδα του σε έναν κυνόδοντα όταν ο Λάζαρος πήδηξε πίσω και σφράγισε τα χείλη του. «Πράγματι, έτσι είναι». Ο Χιούγκον χαμογέλασε πονηρά στον συνοφρυωμένο Λάζαρο πριν περπατήσει δίπλα του.

Ο Λάζαρος τον παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του.

Ο Χιούγκον κίνησε απαλά το στιλέτο του για να μετακινήσει μια τούφα μαύρων μαλλιών και να αποκαλύψει το χαμηλωμένο αυτί του Λάζαρου. «Τι περίεργα αυτιά είναι αυτά: γάτας, σκύλου ή Δαίμονα;»

«Χριστιανέ, Κύριε», υπερασπίστηκε ο Λάζαρος.

«Όπως λες», απάντησε ο Χιούγκον, κάνοντας τώρα κύκλους πίσω του. «Και αυτά τα τερατώδη φτερά είναι, ποιου πουλιού, νυχτερίδας ή θηρίου;»

«Ένας ιπτάμενος άνθρωπος, Κύριε», απάντησε ο Λάζαρος. «Είμαι ένας Χριστιανός ιπτάμενος άνθρωπος.»

«Έτσι λες· κι όμως, εγώ έχω δει τέτοια φτερά μόνο σε σκιαγραφημένες αφηγήσεις για Δαίμονες και Δράκους. Είναι γυμνά από φτερά και δεν φέρουν καμία ομορφιά, όπως τα φτερά των Αγγέλων.»

Και δεν έχω ξαναδεί ποτέ μια σκιαγραφημένη περιγραφή ενός Χριστιανού ιπτάμενου άνδρα.» Ο Χιούγκον έσκυψε δίπλα του και ψιθύρισε: «Τι λες γι' αυτό;»

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του, γύρισε και απευθύνθηκε στον Χιούγκον: «Αν σε ευχαριστεί, Κύριε, μπορείς να ζητήσεις από κάποιον να σκιαγραφήσει μια εικόνα μου.»

Σε μια στιγμή, ο Χιούγκον απομακρύνθηκε, σήκωσε τη λεπίδα του, την κατέβασε, γέλασε και έγνεψε καταφατικά, παραδεχόμενος: «Και έξυπνο επίσης. Ωστόσο, θα με ευχαριστούσε ακόμη περισσότερο αν μπορούσατε —να ανοίξετε τα φτερά σας.»

Ο Λάζαρος αναστέναξε και άνοιξε τα φτερά του· και ολόκληρη η αίθουσα άφησε μια ανάσα.

«Σιωπή!» γάβγισε ο Χιούγκον, ανίκανος να πάρει τα μάτια του από τον Λάζαρο. Έκανε ένα βήμα πίσω και απορρόφησε το επιβλητικό τους άνοιγμα, άκρη με άκρη, και κούνησε το κεφάλι του. «Πραγματικά ούτε τα φτερά ενός Αγγέλου -πολύ κτηνώδη- φρικτά, ούτε καν».

Ο Λάζαρος δίπλωσε ξανά τα φτερά του καθώς ο Χιούγκον έκανε κύκλους γύρω του και κοίταξε πέρα από το τραπέζι, και προς την κατεύθυνση ενός μισοντυμένου ιππότη. Τον ρώτησε: «Βρήκες τον Επίσκοπο και τον γραμματέα;»

«Όχι, Θεέ μου», ήρθε η τραχιά απάντηση του στρατιώτη. «Και δεν ήταν ανάμεσα στους νεκρούς.»

Ο Χιούγκον έγνεψε καταφατικά και γύρισε προς τον Λάζαρο με έντονη απογοήτευση. Καθάρισε τον λαιμό του, πλησίασε γρήγορα τον Λάζαρο και σταύρωσε ξανά τα χέρια του σε μια φαινομενικά προκλητική χειρονομία. «Σε ένα έγγραφο ένορκης ομολογίας, ισχυρίστηκες ότι είσαι σε θέση να πετάς, χωρίς να χρειάζεται ανάπαυση, για μισή νύχτα.»

«Ναι, Θεέ μου.»

Ο Χιούγκον μισόκλεισε τα μάτια του και έσκυψε μπροστά, προσθέτοντας: «Κάτι που με κάνει να αναρωτηθώ: γιατί είπες «για μισή παραμονή» αντί για «για μισή μέρα»; Ο Χιούγκον έσκυψε προς τον Λάζαρο,

όντας τόσο κοντά, που ο Λάζαρος μπορούσε να νιώσει την ανάσα από τη μύτη του. Ο Χιούγκον τράβηξε το δερμάτινο κολιέ του Λάζαρου για να αποκαλύψει τον ξύλινο σταυρό προσευχής κάτω από τη μαύρη μπλούζα του. «Υπάρχει κάτι που μπορεί να σε εμποδίσει να πετάξεις στο φως της ημέρας;» Έτριψε τον σταυρό ανάμεσα στα δάχτυλά του καθώς έβαζε τα μάτια του στα μάτια του Λάζαρου, περιμένοντας απάντηση.

Ο Λάζαρος απέστρεψε το βλέμμα του πριν δώσει μια στοχαστική απάντηση: «Οι πιο δροσεροί ουρανοί της παραμονής είναι πιο κατάλληλοι για τους κόπους της πτήσης, Κύριε».

Ο Χιούγκον σκέφτηκε την απάντησή του με σφιγμένα χείλη πριν κουνήσει το κεφάλι. «Και υποθέτω ότι το πέταγμα δεν είναι εύκολη υπόθεση. Όπως ακριβώς μερικές μάχες διεξάγονται καλύτερα κάτω από ένα φεγγάρι». Έπειτα έριξε ένα αυστηρό βλέμμα στον Λάζαρο, συνεχίζοντας: «Και όπως μερικοί άνθρωποι είναι καλύτερο να σκοτώνονται στην ηρεμία του ύπνου».

«Ίσως, όπως λες, Κύριε», πρότεινε ο Λάζαρος.

Ο Χιούγκον άφησε τον σταυρό προσευχής, έκανε ένα βήμα πίσω και έδειξε το σιλήτο του. «Σηκώστε τα χέρια σας».

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του καθώς ο Χιούγκον έκοψε το σχοινί που έδενε τους καρπούς του, λέγοντας: «Έχεις δόντια δαίμονα, διαβολικά αυτιά, φτερά δράκου και ένα κρύο γαλάζιο βλέμμα που ρέει από τα μάτια σου σαν παγωμένη θάλασσα».

Το σχοινί γλίστρησε μακριά, κουλουριασμένο στο πάτωμα.

«Θεέ μου, είμαι Χριστιανός που πετάει— »

«Θα δούμε λοιπόν!» αναφώνησε ο Χιούγκον.

Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του.

Ο Χιούγκον σχολίασε: «Δεν σε απελευθερώνω από τα δεσμά σου από εμπιστοσύνη ή καλοσύνη».

«Θεέ μου;»

Ο Χιούγκον εξήγησε: «Όσο ένας δαίμονας είναι δεμένος, θα λείει και θα κάνει τα πάντα για να απελευθερωθεί. Τώρα είσαι ελεύθερος να μιλήσεις και να ενεργήσεις ενώπιόν μου με όποιο τρόπο επιλέξεις». Ο Χιούγκον έβγαλε το σπαθί του και έδειξε τα χέρια του άδεια. «Αν θέλεις να με σκοτώσεις, η ώρα σου είναι τώρα».

Ο Λάζαρος έριξε μια κλεφτή ματιά πίσω από τον Υγκόν για να παρατηρήσει τον Ντ'Αλσικούρ που ήταν ακόμα κρυμμένος πίσω από άλλους άντρες. Έπειτα απευθύνθηκε στον Υγκόν: «Δεν θέλω να βλάψω κανέναν, Κύριε».

«Δεν έχει σημασία, οι επιθυμίες σου ή τα λόγια σου», απέκρουσε ο Χιούγκον, πιάνοντας τον Λάζαρο από το μπράτσο και μετακινώντας τον ακόμα πιο κοντά στον άντρα με τη ρόμπα στο τραπέζι, «θα μάθω τις αληθινές σου προθέσεις».

από τη σεληνιακή πλάκα." Ρώτησε τον άντρα, "Είσαι έτοιμος;"

«Σχεδόν, Θεέ μου», απάντησε ο άντρας προτού κοιτάξει γύρω από το πλάι του μηχανισμού και ψιθυρίσει στον Χιούγκον,

«Δεν είναι πλάκα σελήνης—ούτε πιάτο παραθύρου—ούτε πιάτο παραθύρου».

Είναι ένα παράθυρο του φεγγαριού.

Ο Χιούγκον τον απέπεμψε με μια νευρική κίνηση του χεριού του. «Έτσι είναι! Κάνε ό,τι πρέπει. Εγώ

τώρα φέρε μπροστά σου τον φτερωτό άνθρωπο.

«Παράθυρο σελήνης, Κύριε;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο Χιούγκον τον κοίταξε άγρια. «Πράγματι. Το ένα αληθινό θεϊκό μάτι του πεπρωμένου—όπου οι ζωές των ανθρώπων που δεν έχουν ζήσει ακόμα και τα σχήματα των βασιλείων, που δεν έχουν γεννηθεί ακόμα, είναι για πάντα χαραγμένα». «σε πέτρα». Με μια χειρονομία και ένα ανοιχτό χέρι, ο Χιούγκον σύστησε τον Λάζαρο στον άντρα με τη ρόμπα. «Θα ήθελα να σας γνωρίσω τον θαυμαστό αστρολόγο και ιερέα μου, τον Αλμπεάρ ντε Ελχουσί. Ως προφήτης προφητών και προσωπικός μου μάντης, ο Αλμπεάρ είναι ο άνθρωπος που σε είδε να μπαίνεις κρυφά στο παράθυρο του πύργου μου και να με σκοτώνεις με ένα σιλέτο ενώ κοιμόμουν».

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόι του, έκλεισε τα μάτια του και σκέφτηκε την φαινομενικά παράλογη κατηγορία. Και μέσα από τη σύντομη σκέψη του, κατάλαβε ότι κάποιος είχε ενημερώσει τον Χιούγκον για μια προτεινόμενη πλεκτάνη, η οποία περιελάμβανε τον ίδιο, ένα σιλέτο και ένα παράθυρο πύργου. Κοίταξε προς την κατεύθυνση του Ντ'Αλσικούρ και τα μάτια του τον εξέτασαν. Ωστόσο, ο εκθρονισμένος Άρχοντας παρέμεινε κρυμμένος στο πλήθος. Και γύρισε και εξερεύνησε τους υπηρέτες, ψάχνοντας για ένα άλλο οικείο πρόσωπο μέσα στις μάζες. Ωστόσο, δεν βρήκε κανένα ίχνος του υπηρέτη του. Ομοίως, δεν εντόπισε την πλύστρα ή τις υπηρέτριές της ανάμεσά τους. Ο Λάζαρος αναστέναξε και υπερασπίστηκε τον εαυτό του επικαλούμενος το προφανές: «Κι όμως, δεν είσαι νεκρός, Κύριε. Και παρέμεινα υπό συνεχή φρούρηση από τότε που έφτασα. Δεν θα μπορούσα να κάνω τέτοια πράξη».

Ο Χιούγκον χαμογέλασε πονηρά και έγνεψε καταφατικά. «Α, αλλά το έκανες—σε τρεις παραμονές από τώρα—κι όμως σταμάτησα το δολοφονικό σου χέρι!»

Μια ζάλη κατέλαβε τον Λάζαρο και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Κυριέ μου, αν σε ευχαριστεί, δεν καταλαβαίνω τι εννοείς».

Κούνησε το κεφάλι του. «Αν με σταματούσες, όπως ισχυρίζεσαι, τότε δεν θα μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο - ούτε καν σε τρεις παραμονές από τώρα».

Στο οποίο ο Χιούγκον απάντησε: «Είναι η Χάρη του Θεού, ο αστρολόγος μου και η θαυμαστή πλάκα του παραθύρου του —»

«Παράθυρο του Φεγγαριού, Θεέ μου», παρενέβη ευγενικά ο Αλμπιάρντ.

«Αυτός ακριβώς», επιβεβαίωσε ο Χιούγκον, συνεχίζοντας, «Και με το δώρο του Αλμπεάρντ και την — ευλογημένη μηχανή του, μπορώ να παρακολουθήσω τα γεγονότα πριν συμβούν. Αληθινά, έχω δει το δικό μου πεπρωμένο —»

Ο Χιούγκον γύρισε και διακήρυξε σε όλη την αίθουσα: «—Ως επικείμενος βασιλιάς πολλών βασιλείων!»

Οι στρατιώτες του σήκωσαν τα χέρια και φώναξαν σαν χορωδία ζητωκραυγών. Ο Χιούγκον χαμογέλασε πριν σωπάσει. στην αίθουσα με ένα ηρεμιστικό χέρι. Στράφηκε στον Λάζαρο, βεβαιώνοντας: «Θα απαιτηθούν περισσότερα από έναν ιπτάμενο άνθρωπο και ένα σιλέτο για να ανατρέψω το θεόσταλτο πεπρωμένο μου.

Ο Λάζαρος κοίταξε τον Αλμπιάρντ. Ωστόσο, ο άντρας με τη ρόμπα απλώς ανταπέδωσε ένα στενό βλέμμα και έγνεψε καταφατικά καθώς επανατοποθέτησε τις περγαμηνές μπροστά του. Ο άντρας τράβηξε μια πένα από ένα πηγάδι, στέγνωσε την άκρη της και, χωρίς να αποσπάσει την προσοχή του από τις συνεχιζόμενες προετοιμασίες,

ενημέρωσε τον Χιούγκον· «Θεέ μου, ήρθε η ώρα».

Ο Χιούγκον επιβεβαίωσε με ένα νεύμα και διέταξε τον Λάζαρο να μείνει εκεί που στεκόταν. Έπειτα, πάτησε στην πέτρινη πλατφόρμα και έκανε τον γύρο του τραπεζιού, πετώντας το σιλέτο του πάνω του. Καθώς επέστρεφε στην μερικώς απανθρακωμένη καρέκλα του, ο Χιούγκον φώναξε σε όλους όσους βρίσκονταν στην αίθουσα: «Όλοι οι άνδρες μου στα όπλα γνωρίζουν την πρακτική— θα έχω απόλυτη σιωπή». Έπειτα γύρισε προς τους υπηρέτες του κάστρου. «Και περιμένω από τους νέους υπηρέτες μου να τηρήσουν το ίδιο. Με αυτό, κάθε γυναίκα πρέπει να φροντίζει το παιδί δίπλα της και η καθεμία θα λογοδοτεί για την ενόχληση του παιδιού της. Οι άντρες μου θα κινηθούν γρήγορα για να φιμώσουν κάθε ενόχληση - ακόμη και να χτυπήσουν! Μην κάνετε λάθος στα λόγια μου, καθώς δεν υπάρχει λόγος για να διαπραγματευτείτε, από τη στιγμή που τελειώσει! Τώρα, αναλάβετε τους νέους σας ρόλους!

Οι γυναίκες σκαρφάλωσαν ανάμεσα στους συγκεντρωμένους υπηρέτες, αρπάζοντας παιδιά και τραβώντας τα προς τα εκεί. Τα στήθη τους, χτυπώντας τα δάχτυλά τους στα χείλη τους και ψιθυρίζοντας δυνατά στα αυτιά τους. Τα παιδιά έγνεψαν καταφατικά και οι γυναίκες τα αγκάλιασαν καθώς μια νέα ηρεμία έπεσε πάνω στους υπηρέτες.

Ο Χιούγκον κοίταξε πάνω από τον ώμο του και απευθύνθηκε στη χορωδία των ντυμένων αξιωματούχων και ιπποτών, που ήταν παραταγμένοι στον τοίχο. Τους κούνησε το χέρι του με το αποδοκιμαστικό του νόημα, λέγοντας: «Απομακρυνθείτε από εμάς· κάντε χώρο για αποκάλυψη». Σαν νεύμα, η ομάδα άρχισε να διαλύεται, αφήνοντας χώρο μόνο για τον Χιούγκον και τον αστρολόγο του. Γύρισε και έδειξε τον Λάζαρο, απευθύνοντας μια απότομη και αυστηρή προειδοποίηση: «Κουνήσου, ή μίλησε, και θα πεθάνεις». Έπειτα χτύπησε τα δάχτυλά του προς τη σειρά των βαλλιστρών που στέκονταν δίπλα στις φθαρμένες διπλές πόρτες της αίθουσας, πριν του κάνει νόημα. Υπάκουσαν, υποκλίνοντας τον Λάζαρο.

Ο Λάζαρος κράτησε την ανάσα του, στρέφοντας την προσοχή του από τον Χιούγκον στον αστρολόγο και μετά, στη χορωδία των ανδρών που μετακινούνταν, πίσω τους και στο τραπέζι. Και, καθώς οι άνδρες συνέχιζαν τις πληρωμές τους, πιο κάτω στον τοίχο, ο Λάζαρος εντόπισε ξανά το πρόσωπο του Λόρδου Ντ'Αλσικούρ. και τον κοίταξαν επίμονα. Κι όμως, ο Ντ'Αλσικούρ δεν κουνήθηκε μαζί με τους υπόλοιπους άντρες. Παρέμεινε ακλόνητος στη θέση του, με τα μάτια του καρφωμένα ψυχρά πάνω του. Και ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του και σήκωσε τους ώμους του προς το μέρος του, υποβάλλοντας σιωπηλά την ερώτηση: «Γιατί;» Και εκείνη τη στιγμή, ο Λάζαρος γνώριζε πολύ καλά τον λόγο για την συνεχιζόμενη απόσταση του Ντ'Αλσικούρ. Πριν προλάβει να ηρεμήσει από το σοκ της αποκάλυψής του, ο Λάζαρος άφησε ένα δυνατό σφύριγμα που συγκλόνισε ολόκληρη την αίθουσα — καθώς ο Λόρδος Ντ'Αλσικούρ δεν είχε κορμό. Αντίθετα, μόνο ο στύλος μιας ψηλής λυχνίας δαπέδου χρησίμευε ως λούτσος για να στηρίζει το αποκεφαλισμένο κεφάλι του.

«Υπόκλιση! Δακτυλιώστε τον!» φώναξε ο Χιούγκον. Οι στρατιώτες έτρεξαν προς την διοίκησή του και καθώς οι βαλλιστρίδες σήκωσαν τα όπλα τους, και οι παρακείμενες σειρές ξιφομάχων ξεκόλλησαν από τις τάξεις τους και όρμησαν πάνω στον Λάζαρο, περικυκλώνοντάς τον με έναν σφιχτό κύκλο από σπαθιά. «Αν αυτός

κινήσεις, τρύπησέ τον μέσα από το κεφάλι σου!» Έπειτα απευθύνθηκε ευθέως στον Λάζαρο: «Απαγορεύω κάθε διαβολική ομιλία και δαιμονική κραυγή! Είτε πετάει κανείς είτε όχι· αν μου σφυρίξεις ξανά, θα πεθάνεις εκεί που στέκεσαι .»

«Δεν θα— »

"Σιωπή!"

Ο Λάζαρος κοίταξε αλλού· κι όμως, από κάθε γωνία, έβλεπε μόνο υψωμένες λεπίδες. Μια σταγόνα ιδρώτα που κυλούσε έτσουζε το μάτι του· τα αυτιά του έκαιγαν και η μνήμη του άστραψε με την ανάμνηση του μοναχού Κλόντιους και του υψωμένου μπαστουιού του για διόρθωση.

Ο Χιούγκον περιφερόταν έξαλλος από την απέναντι πλευρά του αστρολόγου, χτυπώντας ανυπόμονα τα δάχτυλά του και δείχνοντας το Παράθυρο του Φεγγαριού.

Ο αστρολόγος τοποθέτησε μια βουτηγμένη πένα πάνω σε άδειο περγαμινό και έσκυψε ευθεία μπροστά στο πιάτο με τον καθρέφτη.

Σε όλη την αίθουσα, ούτε καν ένας βήχας ή ένα φτέρνισμα δεν αμφισβητούσαν την επιβεβλημένη κατάσταση σιωπής, καθώς ο αστρολόγος καθόταν, μαγεμένος από τη συγκλίνουσα λάμψη του Σεληνοθάλαμου.

Ο Λάζαρος εστίασε στον άντρα, του οποίου το διαπεραστικό βλέμμα έγινε ένα με το φως της αντανάκλαστικής πλάκας του τρίποδα . Το μέτωπο του άντρα σκλήρυνε και τα μάτια του τραβήχτηκαν προς τα πίσω σαν αυτά ενός αρπακτικού πουλιού που ψάχνει, που κοιτάζει προς τα έξω στην αιωνιότητα. Τα χείλη του άντρα έτρεμαν καθώς μουρμούριζε στον εαυτό του, και ο Χιούγκον υποχώρησε προσεκτικά, έτσι ώστε να μην τον ενοχλήσει.

Ο Χιούγκον έψαξε γύρω από τα οπίσθια του Αλμπιάρντ , κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του και την κενή περγαμινή. Ο υπνωτισμένος αστρολόγος, αν και είχε καθηλωθεί στο τέχνασμά του, έγγραφε λέξεις ενώ ο Χιούγκον τις έλεγε σιωπηλά στον εαυτό του:

Όπου τα άγρια πλάσματα συγκεντρώνονται με τσακάλια

Οι δαίμονες συναθροίζονται με επικλητικές κλήσεις

Σε ηρεμία, έτσι σκαφαλωμένο πάνω από φωλιές κουκουβάγιας

Μια καταστροφική σκιά Αγγέλου αναπαύεται

Προκαλώντας λαγνεία, τέτοια για να κλέψουν τον σπόρο Του

Στα όνειρα, αυτή η Βασίλισσα των Δαιμόνων αναπαράγεται;

Πυγμαχώντας με τον Άντρα, ενώ αυτή —

Ο αστρολόγος στράφηκε στον Χιούγκον καθώς το πρόσωπό του έκαιγε έντονα στη λάμψη του Φεγγαριού.

«Θεέ μου, όχι!» ψέλλισε με μια κραυγή λαχανιασμένου, με τα μάτια του να βουρκώνουν.

Ο Χιούγκον έσκυψε προς τα πίσω, σκεπτικός. «Ο Θεός ξέρει τι;»

Αμέσως, το Παράθυρο του Φεγγαριού τράβηξε την προσοχή των δύο ανδρών, καθώς τώρα έλαμπε με μια γαλαζωπή απόχρωση, και, στο κέντρο του, μια κουκκίδα λαμπρότερου μπλε φωτός απλωνόταν προς τα έξω, διογκούμενη.

σε έναν γαλάζιο δακτύλιο που σιγά σιγά επεκτεινόταν προς τα έξω και προς την στρογγυλή περίμετρο του ορειχάλκινου καθρέφτη.

«Τι καινούργιο είναι αυτό;» ρώτησε ο Χιούγκον, απομακρύνοντας τον αστρολόγο και το Παράθυρο του Φεγγαριού του. «Τι συμβαίνει;» Τράβηξε το στιλέτο του από το τραπέζι. «Τι σε πιάνει;»

Ο αστρολόγος κοίταξε τον Χιούγκον, γελώντας και κλαίγοντας ταυτόχρονα. Σήκωσε τους ώμους του. «Είναι η μητέρα του.»

Σταύρωσε το μέτωπό του με τον αντίχειρά του, σε σημείο σταυρού, συνεχίζοντας με δακρυσμένα γέλια καθώς σηκώθηκε όρθιος και κοίταξε τον Υγκόν. «Σαιντ Ντενί, προστάτεψέ μας».

Ο Χιούγκον πίεσε το στιλέτο του στο στήθος του αστρολόγου. «Συγκέντρωσε τον εαυτό σου! Πες μου!»

Ο άντρας προσπάθησε με μια άنيση απάντηση: «Η μητέρα του—όχι—δεν μπορούμε να μιλήσουμε γι' αυτήν, Θεέ μου!» Έπιασε το μπράτσο του Χιούγκον. «Όχι εδώ, όχι τώρα! Όχι!»

Ο Χιούγκον γύρισε και έριξε το Παράθυρο του Φεγγαριού από το τραπέζι, πετώντας το στην άκρη του διαδρόμου. Έπεσε μπροστά στους τρομοκρατημένους υπηρέτες. Πίεσε τη λεπίδα στον λαιμό του αστρολόγου. «Τι γίνεται με τη μητέρα του;»

Ο άντρας λέρωσε τον εαυτό του και έκλαψε.

Ο Χιούγκον τον πίεσε. «Ποια είναι αυτή;»

«Είναι— σε παρακαλώ, Κύριε.»

Ο Χιούγκον πίεσε τη λεπίδα κάτω από το σαγόνι του.

«Είναι: Μικρή μου... Θεέ μου, δεν πρέπει!»

Ο Χιούγκον τράβηξε μια σταγόνα αίμα. «Μωρό μου... τι;»

«Όχι», επέμεινε ο αστρολόγος, «Θεέ μου, όχι τώρα!»

«Τώρα!» γρύλισε ο Χιούγκον.

«Λίλιθ! Χέιλελ! Λουσιφαέλ! Μόρνινγκσταν! Έχει πολλά ονόματα», φώναξε πριν καταρρεύσει στο πάτωμα, και καταρρέοντας σε έναν εγωκεντρικό και κλαίγοντας σωρό.

«Ουάου! Ουάου! Μια μακρινή κόρνα αντήχησε έξω από την αίθουσα του κάστρου. Ο Χιούγκον έστρεψε την προσοχή του στις μισοασφαλισμένες με σιδερένιες διπλές πόρτες της αίθουσας και έκανε νόημα στους άντρες του να ασφαλίσουν καλύτερα την είσοδο. Έξω από την αίθουσα, και ανάμεσα στο μακρινό και επείγον κάλεσμα για όπλα, ο Χιούγκον άκουσε βιαστικές εντολές άμεσης άμυνας χωρίς τις διπλές πόρτες, μαζί με αλληλοεπικαλυπτόμενες και αποκρουστικές κραυγές ετοιμοθάντων στρατιωτών. Οι πόρτες τρανταζόταν από τα χτυπήματα και τα χτυπήματα γροθιών και αλαβάρδων· και με μια ένταση, που υπογραμμιζόταν από πνιχτές κραυγές επείγουσας ανάγκης.

Το εσωτερικό της αίθουσας γέμισε με μια σιωπή σαν τάφος, καθώς εκατοντάδες μάτια ήταν καρφωμένα στις διπλές πόρτες όταν ο Λάζαρος κοίταξε τους στριμωγμένους υπηρέτες και εντόπισε ένα μοναχικό αγόρι, να περνάει μέσα από κλαίγοντας παιδιά και γυναίκες. Το αγόρι έσκυψε κοντά στο Φεγγαρόβιδο και κοίταξε για μάτια όταν εντόπισε το βλέμμα του Λάζαρου. Με ένα

Με μια λάμψη στα μάτια του, έγνεψε προς τον Λάζαρο, πιέζοντας το δάχτυλό του στα χείλη του προτού πιάσει το Παράθυρο του Φεγγαριού και βρει τον δρόμο της επιστροφής από εκεί που είχε έρθει.

Ο Λάζαρος έστρεψε την προσοχή του στον Χιούγκον και τον είδε να στριφογυρίζει και να απευθύνεται στο κεφάλι του Ντ'Αλσικούρ: «Τι, για όνομα του Θεού ...»

Εξωτερικά, το σύντομο βλέμμα του Χιούγκον υποδήλωνε μια προσπάθεια να συμπεράνει από αυτό, οποιαδήποτε αποκάλυψη ότι θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να αποκαλύψει μια στρατηγική, όσο παράλογη κι αν ήταν, η οποία θα μπορούσε να περιλαμβάνει την επίθεσή του αφού είχε εξασφαλίσει εχθρικές οχυρώσεις. Ωστόσο, γρήγορα απέρριψε το κομμένο κεφάλι και τους δικούς του ασύνδετους υπολογισμούς και στράφηκε στον πληγωμένο αστρολόγο. «Αυτή, ποια; Τι είναι αυτή η Δαιμονική Γυναίκα με τα πολλά ονόματα;»

ΜΠΟΥΜ! Μια κολοσσιαία έκρηξη συγκλόνησε την αίθουσα μέχρι τα θεμέλιά της. Υπηρέτες και στρατιώτες σκόρπισαν τη ζωή τους καθώς ένας χείμαρρος από πέτρες της στέγης έπεσε στο κεντρικό πάτωμα της αίθουσας.

Η δύναμη της έκρηξης σχεδόν έριξε κάθε φρουρό στο έδαφος. Συντρίμμια έπεσαν από την οροφή, καθώς μια πυκνή στήλη σκόνης χύθηκε στο πάτωμα και ξεπήδησε προς τα έξω γεμίζοντας κάθε γωνιά της αίθουσας με χώμα και στάχτη που κυμάτιζε. Και μετά - σε εκείνη τη σύντομη και καθησυχαστική στιγμή, όταν οι άντρες συνήλθαν αδέξια - όταν η τελευταία σκόνη κατακάθισε και η σιωπή έπεσε στην αίθουσα σαν κρατημένη ανάσα -

Γυναίκες και παιδιά ούρλιαζαν. Άντρες έτρεχαν πίσω τους. Και η ομάδα του Ξιφομάχου έφυγε τρέχοντας από τον Λάζαρο, αφήνοντάς τον σκυμμένο κοντά στο πάτωμα και φαινομενικά έτοιμο να ορμήσει στην αποκαλυπτική παρουσία μπροστά του. Με τα αυτιά προς τα πίσω, τα μάτια ορθάνοιχτα, τα φτερά ανοιχτά και τους κυνόδοντες έτοιμους, ο Λάζαρος σφύριξε σε αυτό που αποκάλυψε η διαλυόμενη βρωμιά. Μπροστά του, ο Γίγαντας των Χοίρων χτυπούσε τα φτερά του, έσκαβε τα νύχια του στον αέρα, σήκωνε τους χαυλιόδοντές του και εισήχθη με έναν ηχηρό βρυχηθμό που τρόμαζε ακόμη και το κάστρο. πέτρες τοίχου.

Κάτω από τις κατεστραμμένες καμάρες της οροφής, οι ογκώδεις δρύινες κολώνες θρυμματίζονταν και έσπαγαν κάτω από το μεταβαλλόμενο βάρος των υποστηρικτικών λίθων. Σταδιακά, σαν ένας πύργος της Βαβέλ που γκρεμιζόταν, ακόμη μεγαλύτερο μέρος της στέγης της αίθουσας παραδόθηκε στον ουρανό. Ολόκληρα τμήματα υποχώρησαν. Συνολικά, οι πέτρες τους έπεσαν στη γη σαν ένα συντριπτικό χτύπημα από το σφυρί του Θεού, ισοπεδώνοντας βάσεις στρατιωτών. Άτρωτοι άντρες αντιμετώπισαν το Θηρίο καθώς οι βαλλιστρίδες και οι τοξότες άφησαν τα όπλα τους για να καλύψουν την πλησιέστερη πλευρά του με σφηνωμένα βέλη και βελάκια. Ο γίγαντας βρυχήθηκε και γύρισε να τους αντιμετωπίσει όταν ένα δεύτερο κύμα βελών βρήκε το σημάδι του στο μέτωπό του. Ωστόσο, απλώς γρύλισε δυνατά και δεν προχώρησε. Αντ' αυτού, τους απέρριψε και έριξε τα μαύρα μάτια του στον Λά «Σκότωσέ το!» ούρλιαξε ο Χιούγκον καθώς βούτηξε πίσω από το τραπέζι και σκαρφάλωσε στο πάτωμα. Έτρεξε πάνω από τον κουλουριασμένο και κλαίγοντας αστρολόγο πριν κρυφτεί από κάτω

το τραπέζι. Ραμμένοι αξιωματούχοι ακολούθησαν το παράδειγμά του, στριμώχνοντας το κάτω μέρος του φωτιστικού· και Πολέμησε μαζί τους για να υπερασπιστεί τον χώρο του.

Ο Λάζαρος κάρφωσε το βλέμμα του στον Γίγαντα των Χοίρων καθώς υποχωρούσε στην άκρη του τραπεζιού. Και παρακολουθούσε τις κινήσεις του σκυφτού γίγαντα καθώς συνέχιζε με ανοιχτά νύχια και ανοιχτά φτερά, καθώς περισσότερα βέλη διαπερνούσαν τα τοιχώματα του σκληρού και άψυχου δέρματός του. Ο Λάζαρος σταμάτησε και γύρισε. Και με την πλάτη του στον τοίχο, κοίταξε άγρια τον φτερωτό γίγαντα. Μάτι με μάτια - ιπτάμενος άνθρωπος με ιπτάμενο θηρίο - ο Λάζαρος πήρε μια εξίσου άκαμπτη στάση. Καθώς έσκυψε, άπλωσε τα χέρια του κάτω από τα ανοιχτά φτερά του και άφησε ένα κακόβουλο σφύριγμα.

Ο Γίγαντας ρουθούνισε και όρμησε στον Λάζαρο, κρατώντας ένα ζευγάρι δυνατά νύχια που έστειλαν το τραπέζι σε φυγή. Ωστόσο, πριν το εξάρτημα εκραγεί σε θραύσματα - πριν καν χτυπήσει τον τοίχο, το Τέρας πέρασε το άλλο του άκρο μέσα από τη συγκεντρωμένη μάζα των ανδρών, στέλνοντάς τους να πέσουν, από άκρη σε άκρη, στο πάτωμα της αίθουσας, και να κατακαθίσουν σε ένα διάσπαρτο σωρό από παραμορφωμένα υπολείμματα. Στη σταθερή λαβή των νυχιών του Δαίμονα, ο Χιούγκον θα μπορούσε να φανεί σαν μια ζαλισμένη και λεπτή κούκλα. Ο Λάζαρος γύρισε να τραπεί σε φυγή και ο γίγαντας όρμησε μπροστά και χτύπησε τις άκρες των χαυλιόδοντών του στον τοίχο. Ο παγιδευμένος Λάζαρος γύρισε αργά και, εκείνη τη στιγμή, είδε μια εικόνα του εαυτού του στο μάτι του γίγαντα - την εικόνα της ίδιας της αντανάκλασης του Έλτζο, που φαινόταν από τη γυαλιστερή μαύρη επιφάνειά του. Τα μαλλιά του Λάζαρου κυμάτιζαν στην σάπια ανάσα του Θηρίου. Το Τέρας κράτησε τον Λάζαρο καρφωμένο ανάμεσα στους χαυλιόδοντές του και στον τοίχο.

«Βοήθησέ με—τον ιπτάμενο άνθρωπο». Ο Χιούγκον ούρλιαξε μέσα από τη σφιχτή σφαίρα της λαβής του. Το Θηρίο έκρυψε τον Χιούγκον κάτω από τους χαυλιόδοντές του, φέρνοντάς τον κοντά στον Λάζαρο. Και ο Χιούγκον άρχισε να βήχει και να γελάει ταυτόχρονα, σαν να ανακάλυπτε κάποιο μακάβριο χιούμορ στην απίστευτα φρικιαστική στιγμή. Κοίταξε τον Λάζαρο, κατηγορώντας τον. «Εσύ μάγεψες αυτό το Θηρίο! Ιπτάμενο Χριστιανό, αυτοαποκαλείσαι;» τη στιγμή που ο γίγαντας τράβηξε τον άντρα με τα ορθάνοιχτα μάτια που χαμογελούσε μακριά από τον Λάζαρο, τον γύρισε στο πλάι και του δάγκωσε το μεδούλι.

Ένας χείμαρρος από βέλη και λόγχες ξεχύθηκε πάνω στο Θηρίο καθώς ο Λάζαρος κρύφτηκε, κυλίστηκε κάτω από τεράστιους χαυλιόδοντες και ανέκτησε τα πατήματά του. Όρμησε προς τις διπλές πόρτες και σταμάτησε μπροστά σε επίπεδα τόξα. Ωστόσο, το Θηρίο τον ακολούθησε. Οι στρατιώτες σήκωσαν τα όπλα τους πάνω από τον Λάζαρο και γέμισαν το πρόσωπό του με βελάκια, ακριβώς τη στιγμή που αυτός γύριζε και διπλωνόταν προς την αντίθετη κατεύθυνση, γύρω από την περιφέρεια της αίθουσας. Μέσα από τη σκόνη και τα συντρίμια που συνέχιζαν να πέφτουν από την οροφή, ο Λάζαρος διέκρινε αστέρια μέσα από μια τεράστια τρύπα στην οροφή. Ωστόσο, ο βιαστικά κινούμενος γίγαντας παρέμεινε ανάμεσα σε αυτόν και σε μια καθαρή βολή στον νυχτερινό ουρανό.

Το δωμάτιο βρόντηξε και οι ρωγμές που μεγάλωναν τσαλάκωσαν τους τοίχους του διαδρόμου, κατεβαίνοντας γρήγορα από το ταβάνι σαν μαύρη αστραπή. Και οι πέτρες του τοίχου θρυμματίστηκαν στις απαρχές των ερειπίων. Ο Λάζαρος πέρασε την απέναντι πλευρά της πλατφόρμας και όρμησε πέρα από την τριπλή αψίδα που στέγαζε τις πλέον νεκρές γυναίκες και παιδιά. Ξαφνικά, οι κολώνες του αντηριδίου κατέρρευσαν καθώς μια χιονοστιβάδα από πέτρες έπεσε γύρω του, τα συντρίμια της οποίας τον έριξαν στις πλάκες. Κύλησε και σηκώθηκε όρθιος καθώς ο γίγαντας βρυχήθηκε κάτω από μια βροχή από πέτρες - και είδε την πολύ μεγαλύτερη τρύπα στην οροφή, με τον φιλόξενο μαύρο ουρανό και τη θάλασσα από αστέρια. Αμέσως, ο ουρανός εξαφανίστηκε πίσω από τα τεράστια ανοιχτά φτερά του Θηρίου, καθώς αυτό περπατούσε προς το μέρος του. Έπειτα σταμάτησε και φύσηξε.

Ο Λάζαρος σκέφτηκε βιαστικά τη στιγμή— σαν να ήξερε το Θηρίο ότι ήθελε να ξεφύγει μέσα από την ανοιχτή τρύπα και τόλμησε κάθε του προσπάθεια. Και ο Λάζαρος υπέθεσε ότι, δεδομένης της αποδεδειγμένης ταχύτητας του Γίγαντα των Χοίρων, δεν θα μπορούσε να επιτύχει αρκετή ταχύτητα σε απότομη ανάβαση, για να αποφύγει την τεράστια εμβέλεια του. Επιπλέον, ο Λάζαρος συμπέρανε ότι, στην ευτυχή περίπτωση που γλίτωνε από τα νύχια του Θηρίου ενώ πετούσε, το Τέρας σίγουρα θα είχε ίση νίκη απέναντί του—και από εμπειρία, ήξερε ότι δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα δυνατά φτερά του Θηρίου όταν σκαρφάλωνε στους ουραμούς. Όλα αυτά, ο Λάζαρος τα σκέφτηκε και τα απέρριψε αμέσως καθώς αποσπάστηκε μακριά από το προμαχώνα και βιδωμένο πιο κάτω στον τοίχο.

Όρμησε προς την κατεύθυνση από την οποία οι στρατιώτες τον συνόδευσαν αρχικά στην αίθουσα και όρμησε προς την πλέον ακυβέρνητη είσοδο, η οποία οδηγούσε βαθύτερα στα έγκατα του κάστρου. Μέσα από φύλλα χυμένου κονιάματος, ο γεμάτος βέλη γίγαντας τον καταδίωξε, χαράζοντας ένα γρήγορο μονοπάτι μέσα από σωρούς από βράχους και ερείπια. Και σε μια στιγμή ίσως αδιαίρετη από την αντίληψη ή ένα αξιοσημείωτο γεγονός, ο Λάζαρος διέσχισε την είσοδο τη στιγμή που εξερράγη και η έκρηξη των διαλυόμενων πετρών τον εκσφενδόνισε στο πάτωμα. Ωστόσο, κύλησε όρθιος καθώς ο γίγαντας έβαλε το κεφάλι του βαθιά στον διάδρομο, για να ριζώσει, να βρυχηθεί και να χτυπήσει τους χαυλιόδοντές του σε γκρεμιζόμενους τοίχους. Ο Λάζαρος όρμησε μπροστά, έτρεξε, έστριψε σε μια γωνία και κατέβηκε μια ελικοειδή σκάλα που εφάπτονταν σε έναν κάτω διάδρομο του κάστρου. Πήδηξε στη βάση της σκάλας και γύρισε ξανά, κοιτάζοντας πίσω για να δει ένα μεγάλο κύμα από πέτρες, να ξεχύνεται από το αμπάρι της σκάλας και να καταρρέει προς το μέρος του. Χαυλιόδοντες που χτυπούσαν έβγαλαν τις πέτρες για να αποκαλύψουν το τεράστιο και σκαμμένο κεφάλι του Θηρίου που τον καταδίωκε. Οι τοίχοι της αίθουσας έγερναν προς τα έξω και η οροφή κατέρρευσε γύρω από το κολοσσιαίο πλαίσιο του Θηρίου, καθώς οι μικρότερες διαστάσεις του διαδρόμου δεν μπορούσαν να χωρέσουν τη μάζα του. Παρόλα αυτά, το Τέρας προχωρούσε μπροστά, χτυπώντας τον εαυτό του όλο και πιο βαθιά μέσα στην αίθουσα.

Ο Λάζαρος διέσχισε τρέχοντας τον διάδρομο και πέταξε πέρα από την οικεία, πρόχειρη πόρτα του σπιτιού του.

πρώην περιορισμός. Διέσχισε τις στροφές και τις στροφές του διαδρόμου, έκανε τον γύρο μιας αψίδας και σταμάτησε. Μπροστά του, εκεί που περίμενε μια φιλόξενη σιδερένια πόρτα λάκκου, ένας σωρός από νεκρούς στρατιώτες ήταν ξαπλωμένος σε έναν ψηλό σωρό. Προχώρησε και εντόπισε ένα γνώριμο πρόσωπο κοντά στη βάση του σωρού - αυτό του γιγάντιου κοκκινομάλλη στρατιώτη, με νυσταγμένο βλέμμα, που δεν κοιτούσε τίποτα, παρά μόνο μια κοντινή και σπασμένη λαβή ενός σπαθιού. Πάνω από τον σταθερό βροντή ενός κάστρου που κατέρρευε, ο ηχηρός βρυχηθμός του Θηρίου τον ώθησε γρήγορα να τραβήξει σώματα από τη στοίβα. Έναν προς έναν, μετακίνησε τους σκοτωμένους στρατιώτες και τους παρέταξε στον τοίχο και, με κάθε βρυχηθμό του Θηρίου - με κάθε σεισμό της νέας του ώθησης, τα τείχη γύρω από τον Λάζαρο κυμάτιζαν από κινούμενες και θρυμματισμένες πέτρες. Και όταν είχε απομακρύνει επαρκώς τους νεκρούς από την πόρτα, σκαρφάλωσε πάνω στα υπόλοιπα πτώματα και πάλεψε με το σιδερένιο μάνδαλο της πόρτας, το οποίο αρνήθηκε να υποχωρήσει. Χτύπησε το μάνδαλο ακόμα και όταν οι πλάκες μετακινούνταν από κάτω του. Κονίαμα χυνόταν γύρω από την είσοδο του λάκκου καθώς η σιδερένια πόρτα έσκυβε κάτω από την κατάρρευση της επιστέγασματης πέτρας του πέτρινου περιβλήματός της.

«Άνοιξε!» φώναξε ο Λάζαρος, χτυπώντας δυνατά τον ώμο του στην πόρτα. Και τόσο γρήγορα, το μάνδαλο έσπασε, οι μεντεσέδες έσπασαν από το πέτρινο κονίαμα. Και έπεσε πάνω στην πόρτα ενός λάκκου που κατέρρευε σταθερά και ήταν γεμάτος σκόνη. Κι όμως, μέσα από τα συντρίμια που έσφυζαν από θόρυβο, ένα κύμα βραδινού αέρα τον κάλυψε και βρήκε μια κουβέρτα από αστέρια απλωμένα από πάνω του. Σηκώθηκε όρθιος, πήδηξε προς τα πάνω και, με ένα τίνιγμα των φτερών του, άρπαξε την πιο πάνω άκρη του λάκκου. Βγήκε έξω, έβαλε τα πόδια του και έψαξε τον ανατολικό ουρανό, με το ανατέλλον φεγγάρι του.

Ο Λάζαρος πήρε μια ανάσα, άνοιξε τα φτερά του και ετοιμάστηκε να πετάξει, όταν η φωνή του Χριστιανού κρατουμένου φώναξε από μέσα από το λάκκο: «Λάζαρε, βοήθησέ μας!» Γύρισε και κοίταξε κάτω στην ομίχλη της σκόνης και του σκότους για να ανακαλύψει τους κρατούμενους να παλεύουν με τις αλυσίδες τους και να προσπαθούν να τραβήξουν τα δεμένα σίδερά τους από τον τοίχο της σπηλιάς.

ΜΠΟΥΜ! Ο χώρος της αυλής έτρεμε κάτω από τις μπότες του Λάζαρου, υπαινισσόμενος την ακλόνητη αποφασιστικότητα του Γίγαντα των Χοίρων να σκάψει ολόκληρος μέσα από τον διάδρομο και να βγει από τον λάκκο πίσω από τον Λάζαρο. Ξαφνικά, ο Λάζαρος είδε τον Χριστιανό να πέφτει ανάσκελα, με την αλυσίδα του τώρα τραβηγμένη από τον ετοιμόρροπο τοίχο. Ομοίως, ο βόρειος άντρας χτύπησε το πόδι του στις σπασμένες πέτρες και έλυσε τα δεσμά του απότομα.

Ο Λάζαρος έσκυψε δίπλα στο λάκκο, κουνώντας με πάθος και φωνάζοντας: «Πέτα μου την αλυσίδα σου!» Ο Χριστιανός πέταξε την άκρη των αλυσίδων του στον Λάζαρο. Και ο Λάζαρος άρπαξε την αλυσίδα και τράβηξε τον κρατούμενο έξω από την τρύπα, κυλώντας τον στην άκρη, ενώ φώναζε προς τον βόρειο άντρα: «Τώρα, δικό σου! Κάνε γρήγορα!»

Με τη σειρά του, ο γίγαντας έριξε την αλυσίδα του και ο Χριστιανός βοήθησε τον Λάζαρο να τον τραβήξει σε ασφαλές μέρος. «Και οι δύο πρέπει να φύγετε! Ένα μεγάλο κακό έρχεται από εδώ!» τους προειδοποίησε ο Λάζαρος πριν σκάσει στο σκοτάδι.

Ο βόρειος άντρας κύλησε στο έδαφος, συσπώμενος από τον πόνο του άσχημα μωλωπισμένου αγκώνα του όταν είδε τον Χριστιανό, με τα χέρια ψηλά και να περιφέρεται γύρω από το έδαφος, προσπαθώντας να ηρεμήσει και να συγκρατήσει έναν μεγάλο λευκό επιβήτορα. Και όταν το τρομαγμένο άλογο έκανε κινήσεις για να τον προσπεράσει, ο Χριστιανός έκανε επανειλημμένα βήματα πέρα δώθε, εμποδίζοντας κάθε του διαφυγή. Ο βόρειος άντρας φώναξε, κρατώντας το χέρι του στην αγκαλιά του: «Λοιπόν, θα κλέψεις άλλο ένα άλογο, έτσι;»

Ο Χριστιανός τον κοίταξε απότομα. «Όχι, θα σώσω ένα άλογο από ένα μεγάλο κακό». Τώρα, σήκω και βοήθησέ με!»

Ωστόσο, ο τραυματισμένος άνδρας από τον βορρά απλώς γύρισε στο πλάι και επέστρεψε στις πληγές του.

ΚΡΑΞ! Δίπλα του, τα τοιχώματα του λάκκου κατέρρευσαν προς τα μέσα, πέτρες γέμισαν γρήγορα το κενό τους, καθώς ένα σύννεφο σκόνης υψωνόταν προς τα πάνω, έξω από το λάκκο. Ο βόρειος άντρας πετάχτηκε όρθιος και όρμησε προς τον Χριστιανό, προτείνοντας γρήγορα: «Λοιπόν, αν θέλουμε να το σώσουμε — και όλα — Ο Χριστιανός του πέταξε την άκρη της αλυσίδας του και του είπε να υποχωρήσει και να σχηματίσει έναν αυτοσχέδιο και κινητό φράχτη για να οχυρώσει το Θηρίο. Σε λίγες στιγμές, είχαν περιορίσει το άλογο στη γωνία της αυλής. Ο Χριστιανός ανέβηκε πάνω στο άλογο, βοήθησε τον σύντροφό του να καβαλήσει πίσω του, έσπρωξε το άλογο έξω από την αυλή και προς τις πύλες του κάστρου. Το άσπρο άλογο πέρασε φευγαλέα τα τείχη και χτυπούσε το έδαφος σε έναν άγριο καλπασμό.

«Λοιπόν, ο ιπτάμενος άνθρωπος σε έσωσε από το βάραθρο της Κόλασης! Τι λες γι' αυτό, άνθρωπε του Βορρά;» ρώτησε ο Χριστιανός πάνω από τον ώμο του και πάνω από τον βρυχηθμό των βροντοφώνων οπλών.

Ο βόρειος άντρας φώναξε μέσα από έναν ουρλιαχτό άνεμο: «Όχι, ο ιπτάμενος άντρας σε έκλεψε από την ένδοξη Βαλκυρία. Άρα, υποθέτω ότι ο άντρας σου, ο Ια-Δίας, θα σε περιμένει λίγο ακόμα;»

«Ω, δεν τον πειράζει», του φώναξε ο Χριστιανός. «Αν και δεν καταλαβαίνω ότι οι εβδομήντα επτά παρθένες σου θα είναι το ίδιο επεικής!»

Ο βόρειος άντρας τον χτύπησε δυνατά στον ώμο. «Πρόσεχε τη γλώσσα σου, Χριστιανέ μου».

Οι πρώην κρατούμενοι των λάκκων καλπάζοντας πάνω σε μια φεγγαρόλουστη πεδιάδα και στην ελευθερία της νύχτας διέκριναν ένα τρεμοπαίζει φεγγάρι και τη μικροσκοπική αλλά ακόμα εμφανή σιλουέτα ενός μοναχικού άνδρα που πετούσε, να διασχίζει το στρογγυλό παράθυρο ενός φεγγαριού με τις χρυσές αποχρώσεις.

[Τέλος Κεφαλαίου 16]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~